

Svigerson, jager der et rasende Sting ned gennem mit højre Ben — her paa Undersiden af Laaret. Der er ingen, der gør sig Forestilling om den Smerte. Det er akkurat som man kan tænke sig, at et Lyn slaar ned i et Træ og svier Barken af paa den ene Side. Den første Gang, jeg havde Sygdommen, troede jeg sgu virkelig, at Huden var flaaet af mig og det hele sad i blodige Laser. Og vil De saa tænke Dem, at da jeg sender Bud efter Doktor, saa kommer dette Asen til en Distriktslæge og nægter lige ud at hjælpe mig. De kender ham vel? Gaardbo hedder han. Et rent Umenneske! Her ligger jeg og pines, og saa sidder han og vrøvler om Hyldete og Taalmodighed og vil ikke give mig en Indsprøjtning. Nægter rent ud at gøre sin Pligt. Men Manden maa velsagtens have været fuld. Det er da den eneste Forklaring.«

Præsten vendte forlegen sine Øjne bort og svarede ikke noget.

»Men den Bjørn skal blive ham dyr, kan han tro. Den Slags hyder man ikke mig. Saasnart jeg kommer til København, sender jeg en Klage ind til Myn-dighederne. Om det saa skal være, gaar jeg personlig op til Ministeren og forlanger Fyren afsat for Pligt-forsømmelse. For det er en Skandale, at den Sort Individder sidder i Embede. Men der er ingen Disci-plin og Orden her i Landet. Det skulde være i Tysk-